

Samen...een feestje vieren

Zo ben je vijftien...en zo ben je twaalf en een half jaar samen! Nou ja, niet helemaal zomaar. Maar ondanks dat we tot drie keer toe van elkaar af probeerden te komen, lijkt 'samen' toch een soort rode draad te zijn. In 1999 eerst samen op de Havo. En dan een jaar later ook nog samen in de klas: *'of de tortelduifjes het naar hun zin hadden achterin?' - bedankt meneer Rietveld*. Uit elkaar waren we voornamelijk ook samen. Want zelfs zonder verkering wisten we elkaar toch nog nagenoeg elke dag te

vinden: leve de opkomst van MSN en de mobiele telefoons...(en dan smsen: 'kom je ook op MSN?'). Soms tot ergernis van onze ouders. Die trouwens vast zo nu en dan stiekem hebben gelachen om onze relatieperikelen. En ook gewoon niet stiekem, trouwens.

Ondertussen gingen we samen naar de Hbo in Diemen. Nee, we wilden niet per se naar dezelfde school, maar Peter dacht dat hij echt vrijetijdsmanager ging worden. Tegelijk haalden we de minst waardevolle diploma's van Nederland; die van Inholland. Samen bleven we student, inclusief bijbehorende feestjes. Alleen dan niet in zo'n overschatte studentenstad -studenten zijn irritant, maar gewoon lekker in de polder. En ja, na tien (...) bier was het soms wat minder gezellig... *'of de discussie ook wat zachter kan?' - jahaaa, mam*. Toch, een kater hebben we vaak niet tegelijk. Vooral als je gaat samenwonen in een huis aan de Nieuweweg met één toilet is het handiger om dat om de beurt te doen (en zodra je kinderen hebt ook, inderdaad...). Die katers hebben we natuurlijk wel van de gezamenlijke ontelbare uitjes, feestjes en (festival)weekendjes die we graag -met vrienden- doen. Lowlands, kermis, concerten, barbecues, noem het maar op. En het hoogtepunt niet te vergeten: een kort, luxueus verblijf tussen vier muren op kosten van de overheid op Texel. Niet helemaal samen trouwens, want tussen onze kamers daar zat een flinke muur.

Maar tussen de feestjes en de baldadigheid door werd Peter gelukkig iets dat weinig te maken heeft met vrije tijd (ja, zelfs als je de vakanties meerekent) en dook Karen in fijne theorieën als hermeneutiek en semiotiek (die in de praktijk zo vaak terugkomen dat ze speciaal voor dit voorbeeld weer zijn opgezocht). Samen zijn we inmiddels zeven diploma's verder, waarbij enig competitiegevoel ons niet vreemd is. Zo is er één het hoogst geschoold, maar de ander heeft straks maar liefst vier diploma's en dat is toch echt één meer dan drie. Na ongeveer twee studies deed Peter, nadat hij zichzelf wat moed indronk op het beachvolleybaltoernooi, een mooi bod op wat nu ons huis is. Samen in zo'n volleybalteam zitten we trouwens liever niet: één van ons is iets fanatieker dan de ander. Terwijl die ander juist weer alles behalve een liefhebber van teamsport is. En dan onderscheiden we ons ook nog door 'sociale kletspraat' versus 'ik-heb-geen-zin-om-te-praten', 'eerst doen, dan denken' versus 'eerst denken, dan doen' en 'bot' versus 'kattig'... Gelukkig heeft iedereen zo z'n eigen gebruiksaanwijzing, zullen we maar zeggen. Al met al roepen we regelmatig dat we alles behalve een Siamese tweeling zijn - helaas zeggen we dat vaak wel tegelijk.

Nu, na bijna drie jaar hebben we met hulp heel wat afgeklust aan ons huis (lees: de één bedenkt het, de ander voert uit. Da's ook een soort van samen, toch?), en kantoor ineen. Want waar eerder de keukentafel nog voldeed als werkruimte, werd de zelfstandig ondernemster des huizes vriendelijk doch dringend verzocht haar 'zooi' naar boven te verplaatsen. Overigens blijft er dan nog genoeg zooi over die niets met werk te maken heeft, maar we hebben ervoor gezorgd dat het huis goed begaanbaar was op ons feestje. Feestje? Ja, we vierden een feestje. Geen witte jurk, geregistreerd partnerschap of andere formele aangelegenheden, maar gewoon een leuk feestje. Tenslotte ben je niet elke dag twaalf en een half jaar samen, met ook nog eens zo'n prachtdochter erbij.

We vierden dit feestje met familie, vrienden en burens. Omdat we hartstikke leuke familie, vrienden en burens hebben. Omdat een partytent overdreven was geweest als je maar met z'n tweeën bent. Omdat een feestje nu eenmaal gezellig is en dat gold voor dit feestje ook (vonden wij tenminste: als jullie er waren maar er niets aan vonden: helaas). Tot het volgende feestje!